

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Social

اجتماعی

انجمن اجتماعی زحمتکشان افغانستان

۱۵ اپریل ۲۰۱۲

کارگر شاروالی کابل: من فقط نفس می کشم!

روزی با یک از رفتگرهای ناحیه ششم شاروالی کابل به طور خصوصی صحبتی داشتم، به خاطری که ریاست
تتظیف شاروالی کابل کارگران را از مصاحبه منع نموده و این کارگر از من خواهش کرد که نه اسمی ازش برده
شود و نه عکسی از او چاپ شود. من هم قبول کردم.

از وضعیت زندگی اش پرسان کردم. از وضعیت دردناک زندگی اش خیلی شکایت کرد: از نبودن سرپناه، غذای
کافی، از این که در وقت مریضی نمی تواند دوا بخرد، اولاد هایش مصروف کارگری هستند و به خاطر فقر و
ناداری نمی توانند به مکتب بروند. او گفت که ۸ سر عیال دارم و تنها با کار خودم نمی توانم شکم آنها را سیر کنم،
به درس و سبق شان رسیدگی کرده نمی توانم و معلوم است که امروز آدم بیسواد و مکتب نخوانده دیگر در جامعه
جای ندارد و باید مثل من با کارگری و کار شاقه زندگی خود را پیش ببرد. زندگی ما خیلی به مشکل می گذرد و
اگر راست برایت بگویم ما اصلاً زندگی نمی کنیم و فقط زنده ایم و این پولداران هستند که زندگی می کنند و هر
روز من می بینم که چطور از خانه های لوکس بیرون می شوند و با موتر های لوکس می گردند. باور کنید که به
خدا یک روز دو تا سگ را در موتر لندکروزر دیدم، در حالی که ما به خاطر این که پول نداریم حتی نمی توانیم در
مینی بس سوار شویم و باید منتظر ملی بس شویم. خفه نشوی، به خدا قسم که از زندگی ما کارگران، زندگی سگ
های وزیران و سرمایه داران هم خوبتر است.

سرمایه داران، وزیران و کسانی که از انگریزها قرارداد می گیرند، شب و روز شان در تفریح تیر می شود. تمام
روز خوشگذرانی و عیاشی می کنند. ولی ما کارگران هستیم که برای پیدا کردن لقمه نانی از بام تا شام جان میکنیم.
کاری که ما میکنیم خیلی کثیف و تقریباً شاق می باشد و همیشه با اشغال و کثافات و زباله های شهری سرو کار داریم
که این زباله ها انواع امراض را با خود دارد و اگر مریض شویم و به شفاخانه ای مراجعه نماییم از معاینه عادی
۱۵۰ الی ۳۰۰ افغانی از ما فیس می گیرد. نادار ها و کسانی که درآمد ناچیز دارند باید بمیرند و توان آن را ندارند تا
به داکتر بروند. پس با این وضعیت و برخورد غیر انسانی با ما و زندگی بهتر سگ های وزیران و اسب های
قومندانان نسبت به ما، ما چگونه خود را زنده حساب کنیم، اگر راست خود را بگویم من فقط نفس می کشم!